

רב"ט פרישטא יואב
2080207

בן חוה וניסים
נולד ב- 1950

התגייס לצה"ל ב- 1969

נפל ב- ט"ז חשון תשל"ד 11.11.1973
בעת מילוי תפקידו.

פרישתא איוב,

איוב, בן חוה וניסים, נולד בשנת תשי"א (1950) בפרס. באותה השנה, כשהיה בן חודשים אחדים, עלה עם משפחתו ארצה. המשפחה בחרה להתיישב במושב קלחים, שליד באר שבע, והוא למד בבית-הספר היסודי "מבועים" במושב ואחר-כך המשיך ולמד שם שנה אחת בבית-הספר התיכון. רוב שנות ילדותו של איוב עברו עליו בנוף הנגב. שם גדל והתחנך ולמד לאהוב את ארץ ישראל. מגיל צעיר היה יוצא בשבתות ובחגים עם חבריו לסייר בסביבות המשק, ופעמים רבות גם הרחיק לטייל אל מקומות נידחים ומרוחקים מביתו. הוא היה נער עליו ועירני ומשום כך התחבב על כל מי שהכירו. מזגו הנוח, שמחת החיים שבו ופתיחותו כלפי כל אדם קנו לו הרבה חברים, ואלה אהבו לבלות בחברתו והרבו לבקר בביתו. לרבים מהם היה איוב ידיד אינטימי והם שתפוהו בכל חוויותיהם. הוא ניחן בסבלנות וברגישות וידע להאזין לכל אדם באורך רוח ומתוך התעניינות כנה. איוב היה גם בן מסור ואוהב להוריו ואח נאמן ודואג לחמשת אחיו ואחיותיו. למרות שגדל בבית אשר הפרנסה לא הייתה מצויה בו תמיד בשפע, הקפיד עם עצמו בלימודים והצליח להשלים את לימודיו בבית-הספר היסודי ואף להתקבל לבית-הספר התיכון. למרות רצונו ללמוד והכרתו בחשיבותם של הלימודים לגבי עתידו, לא יכול איוב לראות את משפחתו במצוקתה והחליט לנטוש את הלימודים וללמוד מקצוע, כדי להיות לעזר למשפחה במקום להיות עליה למעמסה. הוא למד את מקצוע הנגרות ועד מהרה נחשב בעל מקצוע מצוין, וידע לבנות רהיטים לתפארת. כהרגלו דאג תחילה למשפחתו, ועד היום מלא ביתה ברהיטים - שולחן, כסאות וארונות - מעשה ידיו של איוב. משרווח מעט למשפחה מבחינה כלכלית, הצליח איוב להקדיש זמן לתחביביו. הוא החל רוכש תקליטים, ונהג להקשיב להם במשך שעות ארוכות, וגם החל לומד את סודות הצילום. הוא גם אהב לשחק בכדורגל ובמיוחד אהב לבלות על שפת הים במשחקים ובשחייה. איוב גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1969 והתנדב לחטיבת "גולני". הוא עבר בהצלחה את הטירונות הקשה הנהוגה בחטיבה ואחר-כך גם השתתף בהצלחה באימוני החורף ובאימוני הקיץ הידועים של החטיבה. גם בצבא הצליח להשתלב במהירות במסגרת החיים החדשה וקנה לו ידידים רבים בין מפקדיו ובין חבריו לנשק. הכל למדו להעריכו ולבטוח בו. מפקדיו ידעו שהם יכולים לסמוך עליו, שימלא כל פקודה במהירות ובדייקנות וחבריו למחלקה ידעו, שתמיד יהיה מוכן לעזור להם ולעודדם. גם בתקופת שירותו בצבא לא שכח את משפחתו. ברוב דאגתו לפרנסתה יצא לשתי חופשות מיוחדות, כדי לעבוד במשק זמן-מה, ובכך לעזור לאיזון התקציב של המשפחה. בתום תקופת שירות החובה שלו השתחרר וחזר מיד לעבוד במקצועו. במלחמת יום-הכיפורים השתתף איוב בקרבות הבלימה, שניהלו כוחותינו נגד הסורים ברמת הגולן. ביום ט"ז בחשוון תשל"ד (11.11.1973), נהרג איוב בשעת מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו הורים וחמישה אחים ואחיות.

הוריו ובני משפחתו תרמו ספר תורה לזכרו.

"כל כך בא לי לדעת שיש סוף לכל המלחמות ויהיה שלום ושקט. ושוב נוכל לבנות דברים מבוססים שאינם כקלפים המתמוססים עם הרוח. אני פוחד להקים מגדל שיכרע תחת עומס הציפיות. אולי בגלל כדור אחד או רסיס אכזרי..."

"בכלל אני מאמין כמו רוב החיילים, שאין מי שיפגע בי, אבל זוהי אמונה התלויה על בלימה. אני אוהב אותך יותר מדי מכדי לתת לשמץ של חשש לחיי להרוס גם אותך. נחכה לפחות עד שיתבהר המצב ויגיע מועד השחרור."

על נסיבות נפילתו של מולי סיפר רצבי: "היה שקט בגיזרה הדרום-מערבית של המובלעת הסורית. פתאום התחילו להתקרב אלינו פגזים. מולי אמר לי: 'בוא נשים קסדות'. אני לא שמתי קסדה. ניסיתי להיות 'גבור'. אז מולי אמר לי שוב: 'בוא נשים קסדה'. אמרתי לו: 'אללה בסדר'. אמר לי: 'קודם בוא נעשן סיגריה'. לקח סיגריה. 'תן לי אש'. נתתי לו אש ומולי התכופף להדליק, התרומם בחזרה, נפל פגז. האיתי אותו שוכב בתעלה. חשבתי שהוא שוכב כדי שלא יפלו עליו גצים. אני אומר לו: 'מולי קום, לפחות תשב'. לא ענה לי. זה היה חשוד. הסתכלתי וראיתי שהוא פצוע ועדיין נושם. קראתי לחובש."

בעזבונו של סגן מולי באור נמצא מעין יומן קרבי:

במהלך המלחמה כתב הביתה: "אצלי הכל בסדר. חי בריא ושלם... התחיל השבוע השלישי של המלחמה, זאת עובדה מחורבנת יותר מכל סיט שיכולתי לחלום עליו. מתגעגע לשלום, לשקט לבית, אליכם." "המלחמה כתב להוריו: 'לא שאני חושש שמא רק הסתאבות ומלחמות הינן מנת חלקנו. אבל העננים מסתירים את השמש. אני בן 22, וראיתי שכול דם, פצועים וקברים. כאילו אלה דברים שטבועים במסלול בלתי כתוב, אבל נחרץ, של בני גילי'. קראו לו 'מולי כל הארץ', כי היו לו חברים מכל הארץ. היה לו כישרון למשוק אליו אנשים בטיולים היה הרוח החיה. בדצמבר 1973, בעיצומה של מלחמת ההתשה, כתב לחברתו: 'עזבוני, אני מוזמן לא זכיתי למכתבים יפים כאלה שהגיעו הבוקר, והמון מצב רוח טוב נוסף לי. מזג האוויר כאן גשום וקר. אני רואה את חוליות פרושה כעל כף ידי, ובעצם אני כה קרוב ומעוניין להגיע. אתמול לקחתי את כל הפלוגה ואירגנתי להם רחצה בגונן, והדבר לווה בקטעי הומור לא נורמליים, מפני שהמים נפסקו באמצע ובמקלחות אחדות היו מים קרים. כללית המקלחת הרימה את המוראל לחברה שכבר שבועיים לא התרחצו, ובכלל זה בריא גם לגוף וגם לנפש..."

מפקדת כקוד הצפון

דף קרבי מס' 5

כ"ו תשרי תשל"ד
22.10.1973

לוחמים ורעים!

"התקפה נועזת ואפופת הוד של כוחות חי"ר וצנחנים - טוהר החרמון!"

מוצני החרמון בשליטתנו המוחלטת.

חיילי גולני וחיילי הצנחנים!

העפלתם במעלה ההר וניהלתם קרב פנים אל פנים אכזרי ועקוב מדם במשך שעות ארוכות ובתנאי קרקע קשים ביותר. לחמתם בנבירה נגד יחידות של הצבא הסורי וניצחתם!

לוחמים!

בקרב זה גיליתם חרף נפש, עוז רוח ודבקות במשימה. הטעתם מול אויב מבוצר ומצויד במיטב הנשק. אויב שהתבצר בשטחים שולטים על מרומי הרכסים.

ניצחתם כי ידעתם שאין אפשרות אחרת זולת הנצחון.

לוחמי כקוד הצפון!

פסגות החרמון בידינו

ואנו צופים ממרומיו.

יצחק ח'פ"י, אל"ף
אל"ף כקוד הצפון

צבא הגנה לישראל

יחידה 3.3 2646

תש"ד 6 בפברואר

3 ינואר 1974

רבותי הישטן אן'א זיך
 ביז' ו' ה-9 טרנאביר 1974 (פ'א) הנכ' ג'א. בולא פא'אן
 פא'א אית'וי תפקיד.
 בתקופה הקצרה בה שבה ביחודותנו הצליח. לערוך
 רבות זכרונותי באסכולה הכבדה שתפקיד.
 ואליהו חוקר תוכניות נחמדות עלתיד... (פ'א)
 אין נחמדות אמלכיה. אין נחמדות זנו.
 ופי זכרי ביוק.

ל' זא'א סא'א
 אלקס היינדה

1743
27 10/50 7278

67. $\int_0^1 x^2 dx$ (area)

"שפה" לאברהם זינגר, אהרן

18/10/73

למחברת ביושן שלום

קבלתי את המכתב שלכם

ואני מודה מאוד על חן

ואני מודה לכם מאוד

הוא לי חובה וברכה

כל מי שאל לי שנים

יגיד לי זה היה צדק

זה עם השלל של

הוא אתה בראש ואני אחרי

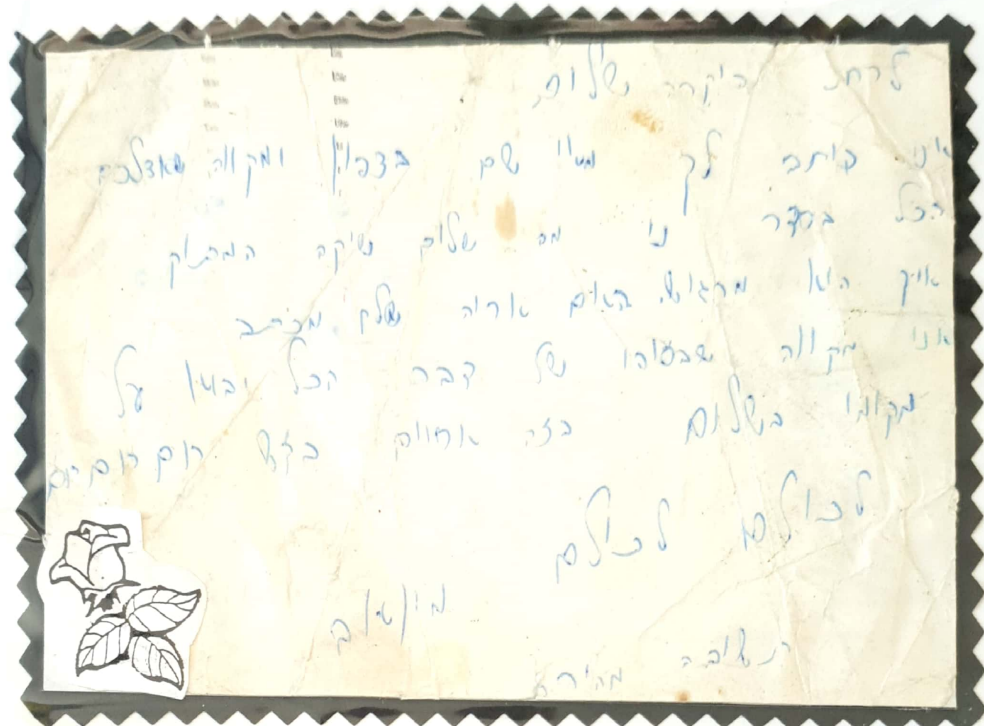
נמצא דרך מאד לא נכונה לעבודה

כי כש בחשבתי את האוצר אז האוצר

לשעה של ידקה

זה כללם

28/10/73

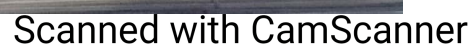
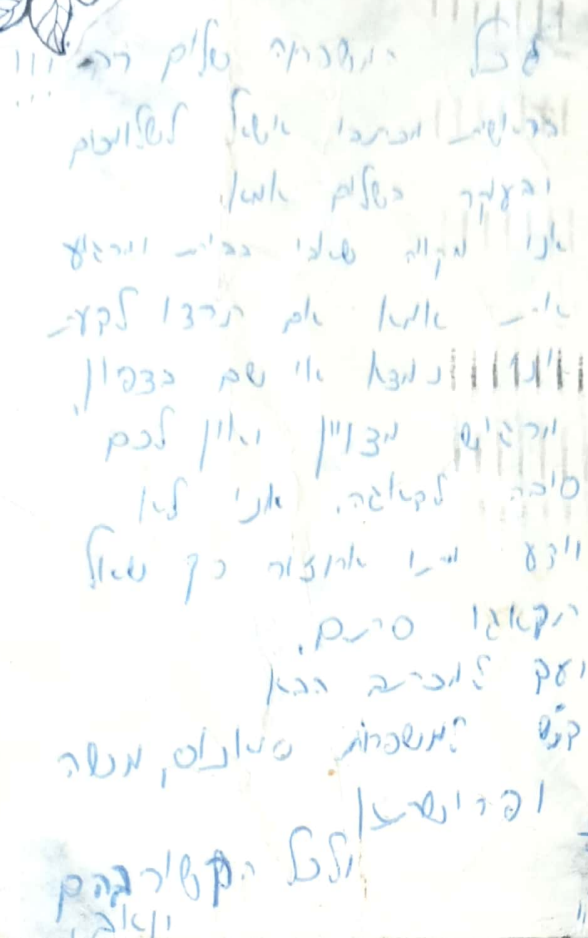
לכל המשפחה שלי
ביום שישי - חג המנוחות
אמן תדעו לעד - בשלמי
אני מביט מצ"ל
אורח טוב ושלום טוב
ועל עולם שלום ושלום
רק תבין לו לה
אני לא בלבד לו!
מחברים זה עם מברק
בוא עובד לא בבית
זה עם אורח בוא לא
שלום מברק
בטח תבין זאת

ליל חתונה של אבי
במלון הים התיכון
ליל נשמה וזה טעם חלק
אני ודוד יצחק ברחוב יפו
החלק הזה אני יקרה
ליל אלה בסדר
אני באת לך לחלל
בבוא / חלל
ומקוה לטעם אלה בלילה
קטן יום
חולל

המשפחה של

אני אהבתי מנצח

הוא חסר לי קבר

אבא אני מקוה שאת

לצד - ונמצא את

אני לא עולם כלום

יושב עם כל חברי

שליח יבין והמצב

כוח עבודה

אבא בבקשה את השלוח עליו

מביא לי את הספר האלון

של נשכן כדור שאל לא

בספרים וואב

25/10/73

לכל המשפחה

הרבה שלום

המאמץ והמאבק של כל אחד

אם תצליח תפילת אלו שמים

מזל"ן נא תפסקת אש

יש כבר בצבא / יא

מ"ל שיהיה עם גס"ר

והנציח הבנה מהר

קל ורע האל

תקרא

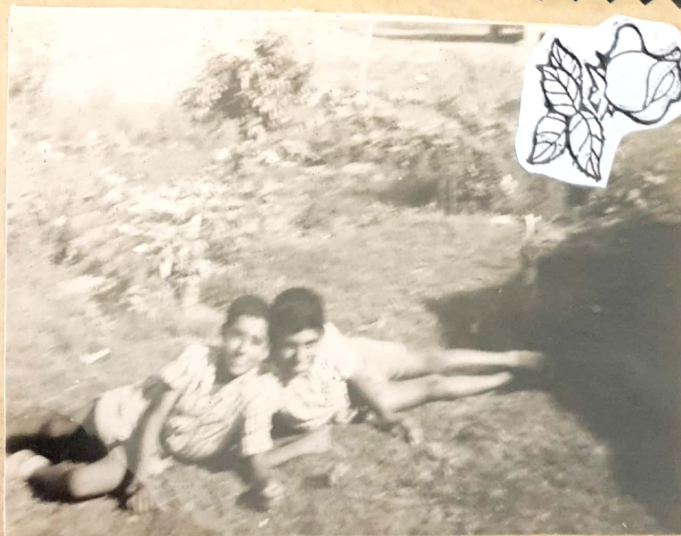
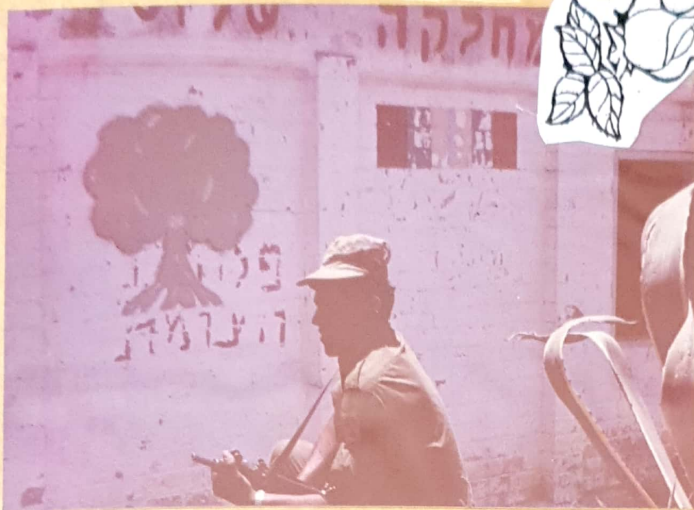
ולא

אלוהים —
 "במותם ציון לנו את החיים"
 אך הוא לא ציוה לנו דבר
 חוץ מזכרון חם,
 מכאב עמוק וצורב,
 מחיוך שנעלם,
 מנוכחות לא נוכחת
 מעלבון צורב
 ומכאיב
 ומכאיב
 ומכאיב

חיי אדם- כטיפות טל
באות מאין הסוף ואל חיקו נושרות
בלובן הבקרים צוחקות בשלל גוון
ועל סופו של יום- גוועות.

חיי אדם- כרסיסי גל
פורצים מתהום רבה ואל חיקה צונחים
ברעמת מפץ זונבים אל מול חופים
ובאדוות שלווה- שבים.